נורית קידר:

„קיבלתי את הג'וב כי הוא חשוב לקאריירה שלי!"

חמש שנים שהתה נורית קידר בוושינגטון, עבדה כמפיקה בטלוויזיה הישראלית וצפתה בטלוויזיה האמריקאית. מאז פרוץ האינתיפאדה היתה נורית כמעט בדיכאון. ראתה בטלוויזיה דברים שלא רצתה לראות, הבינה מה שלא רצתה להבין, דאגה כל הזמן, ולפעמים, כדבריה, „לא הזדהיתי כישראלית".

עכשיו היא כאן. עובדת ברשת הטלוויזיה סי־אן־אן. שאלתי אותה איך זה להיות עכשיו בצד המדווח לארצות־הברית את מה שלא רצתה לראות כשהיתה שם.

קודם כל אני פה, וזה כבר טוב. מכאן הכל נראה פחות מפחיד. לא שהדברים נראים לי נפלאים, ולא שאני מרוצה מהאינתיפאדה, אבל כשאתה קרוב אתה חש את הדברים, ולא מקבל אותם ממקור אחר.

● היום את בעצמך המקור האחר. את העוזרת לרשת האמריקאית לדווח. למה קיבלת על עצמך את הג'וב הזה?

אני מפחדת שזה ישמע נורא, אבל אין לי ברירה אלא לאמר את האמת. קיבלתי את הג'וב מפני שחשבתי שהוא חשוב לקאריירה שלי, והרגשתי שאולי אני, ואחרים כמוני, נוכל להשפיע כאן שהתמונות בארצות־הברית תיראה מאוזנת יותר.

● כלומר, את חושבת שעד עכשיו התמונה לא היתה מאוזנת?

טלוויזיה

לא אמרתי את זה, אבל אני יודעת כמה מאמצים אני משקיעה עכשיו בלנסות ולקבל תגובות מכל מיני דוברים האוהבים מאוד להגיד „אין תגובה", שהוא מישפט שתמיד עובד לרעתנו.

● יש עוד ישראלים ברשת שלכם כאן?

יש די הרבה. הכתב הראשי שלנו וכמה עוזרי־הפקה ועורכת אחת וכתבת, שהיא עולה חדשה.

● אז אתם עושים לוביאינג?

לא ממש לוביאינג, אבל אנחנו מנסים להשפיע כדי שיראו את התמונה על כל צדדיה. אנחנו כולנו אנשים מבוגרים, ואנחנו יודעים שאין שחור־לבן, יש גם אפורים למיניהם. אבל את יודעת איך זה, כתב יוצא לשטח והוא מחפש סיפור שיעשה כותרת טובה.

● אבל עם כל כך הרבה ישראלים במישדר הוא יהיה מושפע מכם, אולי.

ובכל זאת, המריניות נקבעת למעלה, ואנחנו כאן רק עושים את העבודה. כל אחד כמו שהוא מבין וכמו שהוא יכול.

(דניאלה שמי)

דורון שיטרוק:

„איננו מנצחים מפני שאיננו משתמשים בממריצים!"

חוק־הספורט אושר בכנסת בקריאה שניה ושלישית. החוק קובע, בין היתר, כי ייאסר על ספורטאים להשתמש בסם ממריץ להגברת הישגיהם. שר־החינוך, בתיאום עם שרת־הבריאות, יקבע תקנות שבהן יפורטו הסמים והתכשירים הממריצים, האסורים בשימוש. על שר־החינוך לקבוע כללים לעריכת בדיקות רפואיות מידגמיות בזמן תחרויות. ספורטאי, שיקבל הוראה להיבדק, יהיה חייב לציית לה. עבירה על הוראות החוק בעניין זה תיחשב כעבירת־מישמעת, כפי שנהוג באליפויות בינלאומיות. לדורון שיטרוק, אתלט צעיר ומצליח ממכבי תל־אביב, יש מה להגיד על זה.

● השתמשת בסמים ממריצים?

לא אלא: וכך המצב לגבי שאר האתלטים הישראליים, ואני די מעורה בכל מה שקורה בארץ. לעומתנו, מיספר לא־קטן של אתלטים מחו"ל משתמשים בסמים ממריצים. למשל, באליפות־העולם ברומא ניתן היה לחזות את הכישלון של הספורטאים מהגוש המיזרחי. הם נמנעו להשתמש בסמים חודש לפני התחרויות, כדי שיוכלו לעבור את הבדיקות, על מנת שלא תיפסל השתתפותם. הנפילה היתה גדולה, וקשורה לאי־שימוש בסמים ממריצים.

● אם כך, השימוש בסטרואידים אנבולים, למשל, הוא הסיבה להצלחת האתלטים?

זאת לא הסיבה, אך מדובר בעובדה מאוד חשובה. מבחינת התוצאות וההישגים, הפער ביניינו לבין שאר האתלטים בעולם רק הולך וגדל. קשה לי לבטא זאת במילים, אבל קיימת שאיפה חסרת־מעצורים של האתלט לחוות את ההשתתפות בתחרויות האולימפיאדה. ההרגשה האדירה הזאת והרצון לנצח בין גבחרות ייצוגיות מכל העולם מהווה פיתוי גדול מאוד.

ספורט

● אתה עלול להתפתות כדי להגשים חלום זה?

בשום פנים ואופן לא. אני משלים עם המצב. חשוב מאוד שתחרות תהיה ספורטיבית, וכוונתי לאי־שימוש באמצעים חיצוניים כסמים ממריצים. ספורטאי צריך להשיג ולהתחרות על־פי כישוריו הטיבעיים. הצלחה היא שאיפתי, אבל לא בכל מחיר.

● ואנו די יחידי־סגולה בעניין הזה?

לא לגמרי. אנגליה יכולה לשמש דוגמה טובה. בכל תחרות קטנה או בינלאומית הנערכת שם עוברים הספורטאים בדיקה קפדנית. הם גם מתגברים על המיכשולים והשיכלולים שממציאים ספורטאים, שהם צרכני סמים.

● השיכלולים שממציאים?

יש פה מישחק של חתול ועכבר. קיימת בדיקה של רשויות־הספורט, אך במהרה מוצאים המשתמשים בתכשירים ממריצים שיטות לעקוף אותה ולרמות. שוב גורמי־הספורט ממציאים שיטת־בדיקה המתמודדת בהצלחה עם התיחכום החדש — וכך חוזר חלילה.

(עודד רבטמן)

אמנון רובינשטיין:

„צילמנו שלושה סופים והיה לנו קשה להחליט!"

הסרט הישראלי „הינשוף" הוקרן במשך שבוע, והורד בידי יוצריו לשם שיפוצים. מיקרה חריג או נוהג בתעשיית־הסרטים הישראלית? שאלתי את בימאי הסרט אמנון רובינשטיין.

בהחלט מיקרה חריג אצלנו, אבל בעולם זה לא דבר חדש. יש סרטים מפורסמים מאוד שעלו וירדו ושופצו, וחזרו לאקרנים. האחרון בהם הוא חיזור נורל'. שכל הסוף שלו צולם מחדש, ואז הפך הסרט להצלחה גדולה. ידוע גם שהמערבון הקלאסי בצהרי יום שונה אחרי הקרנה קצרה, ואחר השינוי הפך ללהיט אמיתי. אגב, בתיאטרון זה מאוד מקובל.

● תיאטרון זה לא קולנוע, לא צריך לצלם מחדש, לא לערוך, בתיאטרון אומרים לאנשים לעמוד אחרת, או להגיד טקסט קצת שונה. אני מתארת לעצמי שכאשר גומרים סרט, תמיד חושבים שעשו את הטוב ביותר. איך קרה שפתאום החלטתם שזה לא די טוב?

קולנוע

גמרנו את הסרט תוך התלבטויות גדולות. צילמנו שלושה סופים, והיה קשה לנו להחליט באיזה סוף להשתמש. כאשר הוקרן הסרט בבית־הקולנוע, ראינו אותו וחשבנו שאפשר היה לעשות אותו עוד יותר טוב.

● אתם החלטתם, או הקהל שלא בא?

היה קהל. נכון שאילו לא היה נשאר אף כרטיס אחד בקופה אולי לא היינו חושבים לשנות, אבל היינו קשובים לקהל וחשבנו שחלק מההערות ששמענו היו מוצדקות.

● כיצד תשפרו? תצלמו עוד קטעים, תגרעו?

אולי גם נצלם עוד קטעים, אבל אני חושב שבעיקר נפשט את העלילה, שיש אומרים עליה כי היא קצת מסובכת מדי.

● זה יעלה הרבה כסף?

יעלה כסף. כל דבר עולה כסף, אבל לפעמים זה כדאי. אנחנו כולנו מאמינים בסרט הזה וחושבים שהוא סרט טוב. ואם קצת מאמץ וכסף יכולים לגרום לכך שגם אנחנו נהיה מרוצים לגמרי, וגם הקהל יהיה מרוצה, זה שווה.

(דניאלה שמי)